

Tore Tobiassen

MINNEORD

ELDAR SØREIDE

JON SKUTHE

En elsket allmennpraktiker, sporty superpappa og Gunnis gode ektemann – og fra 2005 rammet av amyotrofisk lateral sklerose (ALS) – sovnet stille inn, 58 år gammel, 20. august 2017.

Tore ble født i Farsund og hadde hele sin oppvekst der – i grenselandet mellom det åpne og værharde Lista-landskapet og sørlandskystens holmer og skjær. Han dro til Göttingen i Tyskland for å studere medisin, men beholdt Farsund i sitt hjerte livet ut. Han avsluttet medisinstudiene i Oslo i 1985. Tore valgte allmennmedisin som spesialitet og jobbet på Torshov helsesenter fra 1992 til 2006. Kollegene omtaler ham som en meget hyggelig, dyktig og ryddig lege, en skarp kliniker med stor arbeidskapasitet – som kunne ha sterke meninger. Med sin empatiske utstråling, sin tilstedeværelse og sitt gode klinisk blikk hadde han hadde en usedvanlig evne til å få kontakt med sårbare mennesker.

Gunni ble Tores store kjærlighet. De to kledde hverandre. Selv om Tore elsket jobben sin, var Gunni og de fire ungene alltid det viktigste.

Sommeren 2005 merket Tore noe var galt. Han fryktet ALS-sykdommen fra første stund. Etter to krevende år ble valget ja eller nei til respirator. Tore valgte livet og muligheten til å være der for barna og Gunni, slik de ønsket. Tore, som elsket de åpne landskapene, livsutfoldelsen, friheten og selvstendigheten mer enn de enn de fleste, ble avhengig av rullestol og av andre mennesker 24 timer i døgnet. Men han ønsket å være til stede i barnas liv og dele hverdagen med sin kjære Gunni. Tore hadde en utrolig evne til å gjøre det beste ut av de rammene som livet ga ham og forsonet seg fort med sin skjebne. Han fikk virkeligjort mange prosjekter og planer, mye takket være Gunni og barna. Helt til det siste

var Tore levende samfunnsinteressert og oppdatert. I møtene med ham fikk ordene om at øynene er sjelens speil, en helt konkret betydning.

25. juli 2017 ble han innlagt på Ullevål. Der døde han med Gunni og barna, søsken og nær familie hos seg. Tore fant fred og trygghet i en gudstro som bar også i fortvilelsen og dødsskyggens dal. Han døde til lyden av en av sine yndlingssanger – «for jeg er bare en pilgrim, guttær» – av Henning Kvitnes. Da livet ebbet ut, tok ungene initiativet til en stående applaus for pappaen sin og det livet han hadde levd for og med dem.

Tore har satt varige spor. Vi lyser fred over hans gode minne.

Publisert: 30. oktober 2017. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.17.0793

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2020. Lastet ned fra tidsskriftet.no